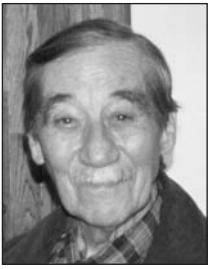

Pechtol István (1918–2003)

erdőmérnök

Erdőmérnöki oklevelét 1942-ben szerezte meg. Diplomája megszerzése után üzemterv-készítéssel foglalkozott Oroszvár-Dunacsúny község határában hg. Lónyay Elemér birtokán. 1943. január-

tól segéderdőmérnök a Csíkszeredai Erdőgazgatóságnál. Ez év őszétől katonai szolgálatot teljesített, amelyből 1945 júliusában szerelt le. Csíkszeredáról a megalakult Zalaegerszegi Áll. Erdőgazgatóságra helyezik, segéderdőmérnök. 1946–49-ben Mezőhegyesen erdőgondnok, egyben az Áll. Gazdaság kezelője, a vadgazdálkodás irányítója és a reprezentatív vadászatok szervezője. 1950 márciustól Szegeden az Erdőgazdasági NV. központjában fahasználati-fakereskedelmi előadó, augusztusban a nagy átszervezés során Szentésre helyezik tervelőadónak. Szentesen az erdőgazdaság megszűnt, Gyulára kerül igazgatóhelyettesnek. Innét 1951 őszén saját kérelmére visszahelyezik Zalába, Bánokszentgyörgyön erdőművelési előadó. Átszervezés miatt Bánokszentgyörgy 1953. áprilisban megszűnt. Lentibe helyezik erdőművelési főmérnöknek. 1955. áprilisban újabb átszervezés következik, Lenti megszűnik, áthelyezik Somogyba – Nagyatádra –, kinevezik igazgatóhelyettes főmérnökké. Innét az 1956-os szereplése miatt felmentik, alacsonyabb munkakörbe helyezik, fizetését 36%-kal csökkentik. A Balatonfelvidéki Erdőgazdaság – Veszprém – fogadja be. Itt szakfelügyelő, majd erdőművelési előadó. Ezt követően saját kérelmére a Kiszálldi EFAG-hoz kerül szakirányítási, majd erdőművelési munkakörbe. 1963–1966 közötti időben növényvédelmi oklevelet szerez a Gödöllői Egyetemen. Az 1970-ben megjelent növényvédelmi törvény előírta, hogy nagyüzemben növényvédelmi munkát csak növényvédő szakember végezhet. Ennek alapján a Kiszálldi Erdőgazdaság munkakörének és fizetésének változatlanul hagyása mellett megbízta az erdővédelmi munkák irányításával. Ezt követően hozzájárult ahhoz, hogy mellékfoglalkozásként a Tanulmányi Erdőgazdaságnál is elvállalja az erdővédelmi munkákat. Ezen idő alatt állított össze egy „Vegyszeres erdővédelmi útmutató”-t kerületvezető erdészek, csemetekert kezelők részére. 1978 végén nyugállományba helyezték.

Nyugdíjasként a Kiszálldi Erdőgazdaságnál megbízzák az erdővédelmi munkák irányításával, majd az 1983-ban megalakult Országos Trófeabíró Bizottság győri részlegénél vállal munkát, amit 1998-ban hagy abba.

Szakirodalmi tevékenysége a már említett Vegyszeres erdővédelmi útmutató és egy Csemetetermelési útmutató termelőszö-

vetkezetek részére. Az ERDŐ-ben, ERDÉSZETI LAPOK-ban néhány írása jelent meg.

Az OEE helyi csoportjainak több évtizeden át volt titkára különböző munkahelyein, Lentiben elnöke, Nagyatádon 1956-ban választmányi tag, amely a forradalmat követő, számára zavaros időben megszűnt. Az igen változatos szakmai munkáját több kitüntetéssel ismerték el, így tulajdonosa a Munkaérendrend bronz fokozatának, a Kiváló Újító bronzfokozatának, az Erdészet Kiváló Dolgozója, Kiváló Dolgozó, a MTESZ, OEE és egyéb dicséret oklevelek. 1993-ban a Magyar Köztársaság honvédelmi minisztere a „Független Magyarországért” emlékérmel adományozta számára.

Némi magyarázattal tudomásul vette, hogy miután szembeszállt az erőszakhatalommal (1956. november 4-én részt vett egy tucatnyi akárcsarnak a közútra döntésében, tiltakozásul a szovjet tankok ellen, majd később védelmére kelt azon erdőgazdasági dolgozóknak, akik részt vettek a forradalomban), büntetést érdemelt az akkori hatalom részéről, de sérelmezi, nehezen érti meg, hogy a rendszerváltás után miért nem részesült erkölcsi-anyagi elismerésben, kárpótlásban.

Tisztelgés Pechtol István kollégánk koporsójánál

*Szolgáljunk a magyar erdőért,
Addig, amíg erőnkől futja,
Kedves volt senior kollégánk,
Ezt nekünk nagyon sokszor mondtad.*

*Szolgáljunk a magyar erdőkért,
Ez volt életed jelmondata,
De nem jelmondat volt csak csupán,
Élted az erdőért áldoztad.*

*Szolgáltál a magyar erdőért,
Példaképünk lettél, kolléga,
Aki gondos, szorgos munkával
Az erdőt felvirágoztattad.*

*Szolgálunk a magyar erdőkért,
Sok ifjú és ősz kollega itt van,
Aki virágot és koszorút
Tesz majd a Te sírbalmodra.*

*Szolgálunk a magyar erdőkért,
A koporsódnál fejet bajtva,
Meggfogadjuk, amit Te is tetél,
Szolgálunk, amíg erdészszív dobban!*

Kedves Pista Bátyánk, nyugodjál békében!

Üdv az erdésznek!

Tóth Imre nyugdíjas kerületvezető erdész, erdészkiöltő, Ravazd

Balázs József (1928–2003)

Bányászcsaládban született 1928. október 27-én Mecsekszabolcson. Képesítést a Soproni Erdészeti Szakiskolán szerzett. 1944-től

a Pécsi Székesegyházi Uradalom Árpádtetői Erdőgondnokságnál erdészgyakornokként kezdett dolgozni.

1950-ben lépett állami szolgálatba, ahol a Mecseki Erdészeti Rt. jogelőd-

jeinél a Mecseknyugati Állami Erdőgazdaságnál, a Mecseki Erdő és Fafeldolgozó Gazdaságnál dolgozott 21 éven keresztül. Megbízatásai voltak: kerületvezető erdész a Hetvehelyi Üzemegységben és a Pécsi Üzemegység közári kerületében, továbbá 14 éven keresztül az Árpádtetői Erdészeten. Erdőművelést és fahasználatot oktatott az erdészeti Sikondai Szakmunkásképző Iskolájában. További szakmai megbízatásai voltak – a Mecseknyugati Állami Erdőgazdaság megbízott igazgatója közel egy évig helyettesítés miatt – a Pécsvárad Üzemegység vezetője – a Pécsvárad Erdészeti vezetője –, majd a Mecseki Erdőgazdaság központjában gépesítési vezető.

Emberi kapcsolatai, közvetlen magatartása alapján az Árpádtetői Erdészetenél 11 évig a Szakszervezeti Bizottság titkára, és ebben az időben az erdőgazdaság központjában a Szakszervezeti Bizottság norma- és bérfelelőse volt.

A MÉM Pécsi Állami Erdőrendezőség javaslatára 1971. július 1-jén a Pécs MJ. Város Tanács kérésére áthelyezték a Tanács Mezőgazdasági és Élelmezési Osztályára erdészeti előadónak.

Munkaköre a város tulajdonában lévő Mecseki, majd a Malomvölgyi Parkerdők kezelése, a beosztott erdészek és parkerdei alkalmazottak irányítása volt. A Malomvölgyi Parkerdő ez idő alatt került kialakításra.

Munkáját 1961-ben az Erdőgazdaság „Kiváló dolgozója”, 1978-ban a Tanács „Kiváló dolgozója” kitüntetéssel, törzsgárda oklevéllel ismerték el.

1988 szeptemberében kezdte meg a pihenését, a megérdemelt nyugdíjas éveit.

17 éves városi szolgálata alatt igen sok maradandó, ma is létező fejlesztést valósított meg.

Elképzelései alapján épült a Remeteréti pihenő és esőház, a Sóshegyi kilátó, a Malomvölgyben a Bagolyvári és a Zsírosdombi régi kilátó.

Égertetőn az ifjúság számára nagyon szép sportpályát és hozzá tartozó pihenőházat létesített, amelyet több település diákjai éveken keresztül igénybe vettek.

Égervölgyben eredeti formájában újrépítette a balesetveszélyessé vált esőházat.

A Niké szobor környékén gyermekjátékos közparkot és az északi részén gépkocsiparkolót alakított ki. A Mandulásban tekepályát és két esőbeállót, valamint játszótérrel hozott létre.

A Malomvölgyi-tó környékén végzett gyönyörű fásítások, kialakított közlekedő zúzalékos utak, erdei pihenőpadok egy igényes jövőnek alkotó ember munkásságát tükrözik. Aki megtett mindent, hogy a város hírnevéhez méltón az idelátogatók, a kikapcsolódni, pihenni vágyók jól érezzék magukat.

Úttörő munkát végzett, formálnia, meggyőznie kellett környezetét, hogy haladjon a maga által kitűzött közérdekű célokra teljesíten.

Elképzeléseinek megvalósításáért igen sokat harcolt, sok támogatót kellett megnyernie, céljait megértetni. Jó emberi kapcsolatait, ezért napi eredményei mindig tovább sarkallták. Ő sosem adta fel, és az időt igazolta, maradandót alkotott.

Balázs József életében a „MECSEK” szó meghatározó volt. A Mecsekben született (Mecsekszabolcson), a mecseki erdészetekben dolgozott, tevékenysége mindenhol a Mecsekkel, az erdővel, a természettel, az itt élő emberekkel volt kapcsolatos.

2003. november 21-én a Pécsi Városüzemelési és Vagyonkezelő Rt., az Állami Erdészeti Szolgálat támogatásával a Mecseki Parkerdőben egy pihenőt – Szatyor Győző faragó művészt alkotását – avatott fel.

Ezt a pihenőt Balázs Józsefnek emléket állítva – „BALÁZS PIHENŐ”-nek nevezték el. Vállalva, hogy amennyiben ez a kemény erős pihenő elfárad a 11 épített mecseki pihenő és emlékhely sorában, akkor jelen állapotában kerüljön felújításra és a Mecsek történelme is őrizze meg Balázs József erdész emlékeit.

Nagy János

Szkalák Gyula erdőmérnök 1942-2003

Olyan kolléga távozott közülünk, aki egész életét az erdőrendezésnek szentelte. Bár pályáját 1967-ben a Szombathelyi Erdőgazdaság Kőszegi Erdészeti Kézbesi kezdte, amikor az

abban az időben kötelező egyéves rendezési gyakorlat letöltése céljából a Szombathelyi Erdőrendezőszékhöz érkezett, talán még maga sem sejtette, hogy az egyből harminchat év, egy egész életen át tartó kötődés és szolgálat lesz.

Fiatal erdőmérnökként részese lehetett annak a máig ható, nagyszabású fejlesztésnek, mely megreformálta és informatikai alapokra helyezte a magyar erdőrendezést. Talán ebből az élményből fakadóan egész életében megmaradt az újítás, a jobbítás iránti vágya. Tizenhét évnyi terepi erdőtervezői munka után, nagyon nagy gyakorlati tapasztalat birtokában lett irodai igazgató, mégis ekkor érezte úgy, hogy új ismer-

tekre van szüksége. Újra iskolapadba ült, rendszerszervezői oklevelet szerzett, és valamennyi fejlesztési munkában azzal a lelkesedéssel és elszántsággal vett részt, amelyen semmit sem koptattak az évek.

Őszinte odaadással és szünni nem akaró szeretettel szolgálta az erdőt. Nem akadt olyan erdő Vasban vagy Győr-Moson-Sopron megyében, melyet ne ismert volna. A terepi tervezői munka után az erdőtervezésért tizenegy évig irodai igazgatóként, majd az Állami Erdészeti Szolgálat létrehozásától igazgatóhelyettesként felelt, 1999-től pedig igazgatóként a teljes szakigazgatást irányította a térségben. Mindig olyan feladatokat látott el, amelyekben a konfliktusok elkerülhetetlenek, de soha nem habozott és soha nem ingott meg, ha az erdőt kellett védeni.

Munkája elismeréseként több kitüntetéssel ismert, de mindennél többre tartotta a kollégák elismerését. Azokét a kollégáit, akiket vezetőként is lankadatlan szorgalommal szolgált. Bár szigorú és következetes vezető volt és munkatársai szemben magas elvárásokat támasztott, szinte atyai gondoskodással figyelte sorsuk alakulását és igyekezett minden lehetséges segítséget megadni. Különös gondot viseltetett az utánpótlás nevelése iránt és törekedett arra, hogy munkatársai sorába tehetséges fiatalokat nyerjen meg.

A kollégák nagy családja és különösen szeretett igazi családja adott lelki és fizikai erőt ahhoz, hogy kétszer is szembenézzen korunk rettegett betegségével. Így volt képes arra, hogy ne csak saját gyógyulásával törődjön, hanem betegségeit is segítse, önkéntes segédápolóként, beszélgetőtársként. És így lehetséges, hogy élete utolsó pillanatáig például szolgálhatott mindannyiunk számára.

Csóka Péter

Árkosi Gyula (1912-2003)

Árkosi Gyula gyémántdiplomás erdőmérnököt 2004. január 8-án kísérték utolsó útjára az egri Minoriták templomának altemplomába családtagjai, barátai, volt munkatársai.

1912. augusztus 21-én Temes megyében, Versecen erdész erdőmérnök családban született. Az első világháború viharában Bánát megszállásával menekülteként iskoláit Csonka Hazánkban folytatta. 1930 őszén lett a soproni Bányá- és Erdőmérnöki Főiskola hallgatója, ahol – a katonai kiképzés, honvédségi szolgálat után – 1939. január 20-án szerzett erdőmérnöki oklevelet.

1939 márciusában mint kinevezett m.kir. segéd-erdőmérnök a Miskolci Állami Erdőgazdálkodási Igazgatósághoz került erdőrendező-

gi beosztottként. Áthelyezés következtében 1940 decemberétől a Gödöllői Állami Koronauradalmi Erdőgazdaság Galgamácsi Erdőhivatalához került mint erdész-vezető. A második világháborút követő „rendszeres” átszervezések miatt 1946 novemberétől a császári, majd 1949. október 15-től a valkói erdőgazdaság vezetésével bízták meg. 1950. augusztus 1-től a Komárom megyei Erdőgazdasági Egyesülés igazgatóhelyettes tervelődjéje lett. Az egyesületek megszűntével 1953. április 1-től nevezték ki az Esztergomi, majd névváltoztatás során a Pilisi Állami Erdőgazdaság főmérnökének, ahonnan 20 évi szolgálati idő elteltével ment 1973 júniusában nyugdíjba.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1939. szeptember 16-tól tagja. 1953-tól a helyi Egyesület elnöke. Az Esztergomi MTESZ szervezetnek 1964-től alapító, majd 1968-tól elnökségi tagja volt nyugdíjazásáig. Szolgálati ideje során négy dicséret-oklevél, Erdészeti kiváló dolgozója, a Munka Érdemrend ezüst fokozata kitüntetésben részesült. A MTESZ részéről a „Tudományok Szolgálatáért” díszoklevél birtokosa. Az ország első pártonkívüli főmérnöke volt.

Főmérnöksége során – különösen a hatvanas években – kiváló munkatársai segítségével (többek között: Végvári Jenő igazgató, Balogh Pál, Bánó László, Büttner Gyula, Dévényi Antal, Hibbey Albert, Horváth Sándor, Kachelmann Győző, Kóhalmy József, Kováts László, Madas László Márkosi Lajos, Perédi István, Szilas Károly, Váradi Sándor, Vida Zoltán, Ujsághi György és mások) olyan sikereket könyvelhetett el, mint a kötélpályás fakitermelés, a kíméletes kiközelítési rendszerek bevezetése, Pilis feltáró úthálózatának robbanás-szerű megvalósítása, a lepencei fűrészüzem megépítése, vadászházak, szolgálati lakások létesítése, Visegrádon a központi épület építése. Az ő nevéhez is fűződik az első fakitermelési verseny, a pilisi kopárfásítás sikere, a pilisi parkerdő jelleg feltételeinek biztosítása.

Nyugodjék békében !

Árkosi Zsolt
okl. erdőmérnök

Prof. Dr. Kóhalmy Tamás (1936-2003)

Sopronban, a Szent Mihály temetőben, vettek utolsó búcsút a 68. évében elhunyt Prof. dr. Kóhalmy Tamástól, okleveles erdőmérnökként, a Magyar Tudományos Akadémia doktorától, a

Nyugat-Magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Kara Vadgazdálkodási Intézetének korábbi, alapító igazgatójától, a Roth Gyula

Erdészeti és Vadgazdálkodás-tudományi Doktori Iskola vezetőjétől, az Erdőmérnöki Kar egykori dékán-helyettesétől, az MTA Erdészeti Bizottsága alelnökétől, a Vadgazdálkodási Albizottság elnökétől. *Prof. dr. Faragó Sándor*, az Egyetem rektora az Intézmény, a munkatársak és barátok nevében, *Feiszt Ottó* az OMVK elnöke az erdész-vadásztársadalom, *dr. Szabó Gyula* főiskolai tanár pedig az évfolyamtársak nevében vett búcsút Kóhalmy Tamástól. A díszlövés és az erdészhimnusz hangjai közben behantolt sírt a tisztelet és szeretet koszorúinak tucatjai borították virágba.

Kóhalmy professzor a Fejér megyei Sárosdon született 1936. február 16-án idősebb vitéz Kóhalmy Tamás általános iskolai tanító harmadik gyermekeként.

Az erdészettel egészen korán, az általános iskola elvégzése után került kapcsolatba. Két éven keresztül fizikai munkát végző erdészgyakornok volt 1950-1952 között a Székesfehérvári I. Erdőgazdaság Sárosdi Üzemegységénél. Ezt követték az erdészeti tanulmányai, amelyek alatt erdész-technikusi oklevelet szerzett a Soproni Erdészeti Technikumban (1955), majd erdőmérnöki oklevelet a Soproni Erdőmérnöki Főiskolán (1960).

Tanulmányai elvégzése után a Kaposvári Erdőrendezőszéknél töltötte le a kötelező erdőrendezői gyakorlati időt (1960-1961), majd apróvadás vadászati előadó volt (1961) a Mezőföldi Erdőgazdaságnál (Székesfehérvár). 1962-től a Balaton-felvidéki Erdőgazdaságnál (Veszprém) és annak jogutódjánál a HM Veszprémi Erdőgazdaságnál dolgozott a Zirci Erdészeti fahasználati műszaki vezetőjeként (1962-1965). Később a központba került fahasználati előadói munkakörbe (1966). Felügyeleti hatóságon belüli áthelyezéssel került a HM Budapesti Erdőgazdaságának Lovasberényi Erdészeti-erdészeti vezetői pozícióba (1967-1968). Gyakorlati tevékenységének utolsó állomásán több mint nyolc évet töltött Baján (1968-1976), mint a Gemenci Állami Erdő- és Vadgazdaság vadászati osztályának vezetője. Ilyen minőségben részt vett az 1971-es budapesti Vadászati Világkiállítás előkészítésében, többek közt a mongol kiállítás anyagának válogatásával és kialakításával. Ennek köszönhetően összesen kilenc alkalommal járt 1971 és 1996 között hivatalos állami kiküldetéssel Mongóliában, mint vadgazdálkodási feltáró expedíció tagja, illetve vezetője.

Bencze Lajos professzor irányításával egyetemi doktori címet szerzett. Sikeresen megvédett értekezésének címe: „*A hidrológiai viszonyok szerepe vadállományunk környezeti kapcsolataiban*” volt.

Bencze Lajos nyugdíjazása után tanácsvezető egyetemi docensi kinevezést kapott 1979-ben, miután megvédte „*A főbb környezeti tényezők értékelése a mongol vadgazdálkodásban és halászluk a nemzet-*

közi együttműködésre” című kandidátusi értekezését.

Akadémiai doktori értekezésének címe: „*A faállománytípus csoportok cserjeszintjéből felvehető téli vadlakarmány korosztályok szerinti dinamikája*”. 1994-től egyetemi tanári kinevezést kapott.

Szaktudásának nemzetközi elismerését jelentette, hogy a Nemzetközi Vadászati és Vadvédelmi Tanácsnak (C.I.C.) 1987-től bejegyzett szakértője.

Több hazai szakmai és tudományos testület tagjává és tisztségviselőjévé választották. A Magyar Tudományos Akadémia Agrártudományok Osztálya Erdészeti Bizottságának tagja, a Vadgazdálkodási Albizottság elnöke volt.

Munkájának elismeréseként többször részesült kitüntetésben. Két esetben vállalati, egyben miniszteri Kiváló Dolgozó elismerést kapott még gyakorló erdőmérnök korában. Tulajdonosa volt a Vad- és Természetvédelmi Díjnak, a Pro Silva Hungariae Díjnak, a Nimród Emlékéremnek, a Hubertus Kereszt Arany Fokozatának, a Bársony István Emlékéremnek, a Magyar Nemzeti Vadászrendnek és a Köztársasági Arany Érdemkeresztnek.

Termékeny szép- és szakíró is volt. Írásos anyagainak száma 289, amelyek között találunk könyvet és könyvrészletet (10), értekezést (3), egyetemi jegyzetet (7), szakcikket, recenziót, megemlékezést (122), kutatási jelentést (50), bírálatot (88) és lektorálást (9) egyaránt. Írásos publikációiból 21 jelent meg idegen nyelven, főleg németül.

Szakmai értékük folytán külön kiemelésre érdemesek könyvei és egyetemi jegyzetei.

Kedvelt időtöltése a vadászaton kívül az utazás, a kertészkedés és a fafaragás volt.

Prof. dr. Kóhalmy Tamás a Nyugat-Magyarországi Egyetem Vadgazdálkodási Intézetének (korábban Tanszékének) 21 éven keresztül igazgatója, iskolateremtő tanáregyenység volt, erdő- és vadgazda mérnökök generációit oktatta a vadgazdálkodás tudományára. Nevéhez fűződik a Vadgazda Mérnöki Szak Soproni és Csikszeredai Tagozatainak alapítása, a Vadgazdálkodási Doktori Alprogram majd Program megalapítása, mindkettő elsőként Magyarországon. Intézetigazgatóként és két cikluson keresztül az Erdőmérnöki Kar dékán-helyetteseként meghatározó személyisége volt a Kar fejlődésének. Hazai és nemzetközi szaktekintélye sok hívet szerzett tudományterületének, a Nyugat-Magyarországi Egyetemnek (korábban Erdészeti és Faipari Egyetem, Soproni Egyetem) és Sopron városának.

Az impozáns életpálya mellett számmunkra – munkatársai és barátai számára – mégis elsősorban megértő vezető, segítőkész tanár, a tudás kifogyhatatlan tárháza, művelt, széles látókörű, humanista ember és igaz, jó barát volt. Hiánya ma még be-

tölthetetlennek tűnik, Intézetünk már soha nem lesz olyan, mint akkor volt, amikor köztünk munkálkodott, tanított, alkotott. Családjá, egyetemi és intézeti munkatársai mellett gyászolják tanítványai itthon és Erdélyben, akiket mindig a vad tiszteletére, a vadászat szeretetére, hivatástudatra és emberségre tanított.

Prof. Dr. Faragó Sándor
intézetigazgató, egyetemi tanár
rektor

Pluzsik Andor 1916 – 2003

R á k o s p a l o t á n született, amikor az még nem volt Budapest része, Ferenc József volt a magyar király, a katonák pedig azt énekeltek:

Megállj, megállj,
kutya Szerbia,

Majd ad néked a Monarkia!

Eredeti szakmája nyomdász, melyre mindig büszke volt, családi és munkatársi körben gyakran emlegette a Ráth Nyomdában eltöltött éveit, melynek később is hasznát látta, mikor a minisztériumi nyomtatványrendelés is feladatai közé tartozott. Az ólom azonban őt sem kímélte, így került a háborús évek alatt az Erdőközponthba, majd az ostromgyűrű bezáródása előtt a hivatali irattár kitelepitésével Diósjenőre...

A háborús vargabetűk után éppen 30 éves volt, amikor 1946-ban előadóként, 35-ös bérkategóriában elkezdte erdészeti szolgálatát az Állami Erdők Üzemi Központjában. Az akkor szokásos átszervezésekkel előbb az állami Mező- és Erdőgazdaságok Minisztériumába, majd az Országos Erdészeti Főigazgatóságra került, ahol életének legkiegyensúlyozottabb és talán legproduktívabb éveit töltötte, mint tervstatistikus. Munkaviszonyának utolsó átszervezése 1967-ben érte, amikor az ERDÉRT-hez került, ahol tervelőadóként dolgozott nyugdíjba vonulásáig. A 60. születésnapját még munkahelyén töltötte, ezt követően azonban visszavonult Budapest környéki otthonába – nagy gonddal nevelte gyümölcsfáit, örömet lelte különleges rózsáiban és büszke volt borára.

Közel egy évszázadot felölelő életpályájában az apróságokra is büszke volt, éppúgy szeretettel emlegette fiatalságának éveit a Szent Szaniszló cserkészcsapatban, mint dr. Aulich Antal kollégájával nyert evezős versenyét az ERDÉRT evezős szakosztályában.

2003 augusztusában kísértük utolsó útjára, a rákospalotai temetőben, Isten veled Bandi!